

บทที่ 5

สรุป และวิเคราะห์

พิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) ถือกำเนิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์หลักในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศ โดยพิธีสารดังกล่าวนี้ได้อยู่ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ซึ่งอนุสัญญา มีขึ้นเพราะประชาคมโลกต่างตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป อนุสัญญา ถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการพยายามแก้ไขการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศของโลก โดยกำหนดให้ประเทศพัฒนาแล้วที่เป็นภาคีอนุสัญญา ร่วมกันลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้เท่ากับระดับปี ค.ศ.1990 ภายในปี ค.ศ.2000 แต่เมื่อเวลาผ่านไปอนุสัญญา กลับไม่มีประสิทธิภาพในการควบคุมการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศ ปริมาณก๊าซเรือนกระจกไม่ได้ลดลงตามที่ต้องการ แต่กลับเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และที่สำคัญคือการปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศพัฒนาแล้วก็ไม่ได้ลดลงในระดับที่ควรจะเป็น

นอกจากนี้ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศได้มีความรุนแรงมากกว่าในอดีต มนุษย์ประสบกับปัญหาความแห้งแล้ง น้ำท่วม อุทกภัย ภัยแล้ง และคลื่นความร้อนบ่อยครั้งและรุนแรงมากขึ้น ด้วยเหตุผลเหล่านี้ทำให้ที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญา สมัยแรก (COP-1) ได้ตกลงให้มีการเจรจาฉบับใหม่โดยมีเป้าหมายให้มีพันธกรณีที่จะยึดและเข้มข้นมากขึ้น มีการจัดตั้งกรรมการเฉพาะกิจในการยกร่างพิธีสารเพื่อใช้ในการประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญา สมัยที่ 3 (COP-3) ซึ่งการประชุมดังกล่าวจัดขึ้นที่กรุงเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นเมื่อพิธีสารถือกำเนิดขึ้น จึงเรียกว่าพิธีสารเกียวโต

อย่างไรก็ตามพิธีสารเกียวโตก็ยังอยู่บนความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับสภาวะโลกร้อนเช่นเดียวกับอนุสัญญา โดยเฉพาะประเด็นความไม่แน่นอนในการวิเคราะห์ผลของก๊าซเรือนกระจกต่อสภาวะโลกร้อน ซึ่งความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์นี้เองที่เปิดโอกาสให้กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับพิธีสารใช้เป็นข้ออ้างในการทำลายความน่าเชื่อถือของอนุสัญญา และพิธีสารเกียวโตมาโดยตลอด

แม้ว่าทั้งอนุสัญญาฯ และพิธีสารเกียวโตจะยังอยู่บนข้อถกเถียงทางวิทยาศาสตร์ แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการพยายามแก้ไขการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ดังนั้นประชาคมโลกจึงกดดันให้รัฐบาลต่างๆ โดยเฉพาะรัฐบาลประเทศพัฒนาแล้วให้การรับรองพิธีสารเกียวโต เพราะเงื่อนไขที่ทำให้พิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้ คือ พิธีสารดังกล่าวจะต้องมีประเทศภาคีอนุสัญญาให้สัตยาบันไม่น้อยกว่า 55 ประเทศ ซึ่งในจำนวนนี้จะต้องเป็นประเทศในกลุ่มภาคผนวกที่ I ที่มีปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์รวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 55 ของปริมาณการปล่อยก๊าซของประเทศเหล่านี้ที่ระดับปี ค.ศ.1990

ภายใต้พิธีสารเกียวโต ประเทศภาคีในกลุ่มภาคผนวกที่ I (Annex I) ต้องร่วมมือกันในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซที่ทำลายชั้นบรรยากาศลงในปริมาณอย่างน้อยร้อยละ 5 ของปริมาณที่ระดับปี ค.ศ. 1990 ในระหว่างปี ค.ศ. 2008-2012 และเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แต่ละประเทศได้ถูกกำหนดให้ลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกในระดับที่แตกต่างกันและทุกประเทศมีข้อผูกพันตามกฎหมาย (legally binding) ในอันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อตกลงแห่งพิธีสารนี้ ในขณะที่ประเทศนอกกลุ่มภาคผนวกที่ I (non-Annex I) มิได้ผูกพันในการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก แต่ต้องปฏิบัติตามแผนการที่ชื่อ “กลไกพัฒนาความสะอาด” (clean development mechanism)

พิธีสารเกียวโตเป็นการเพิ่มความเข้มข้นของอนุสัญญาฯ โดยกำหนดให้มีข้อผูกพันทางกฎหมายในการปฏิบัติให้เป็นไปตามพันธกรณี แต่ข้อผูกพันทางกฎหมายนี้ก็กลับกลายเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันอย่างมากระหว่างพิธีสารเกียวโตเปิดให้มีการลงนาม เพราะส่วนของมาตรการในการบังคับใช้ยังไม่มีภาระบัญญัติไว้แน่นอน

นอกจากการถกเถียงในประเด็นนี้แล้ว ในการประชุมอนุสัญญาฯ รอบต่อๆ มายังมีการถกเถียงในประเด็นของสาขาที่ครอบคลุม, กลไกในการปฏิบัติตามพันธกรณีของพิธีสารเกียวโตในเรื่อง emission trading , joint implementation และ clean development mechanism (CDM) รวมไปถึงวิธีการวัดและตรวจสอบ แต่ประเด็นหลักที่สหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญคือประเด็นที่ประเทศกำลังพัฒนาไม่มีส่วนร่วมในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ และประเด็นการดูดซับคาร์บอน

ในประเด็นที่ประเทศกำลังพัฒนาไม่มีส่วนร่วมในพันธกรณีในการลดก๊าซเรือนกระจกนั้น รัฐบาลสหรัฐอเมริกาทั้งในสมัยประธานาธิบดี Clinton และสมัยประธานาธิบดี George W. Bush ต่างเห็นว่าจะทำให้จุดมุ่งหมายของพิธีสารเกียวโตในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกไม่ประสบความสำเร็จ เพราะประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศ โดยเฉพาะอินเดีย และจีน เป็นประเทศที่อยู่ในอันดับต้นๆ ของการจัดลำดับประเทศที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุดของ WRI (World Resources Institute) สหรัฐอเมริกาจึงเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนาเข้ามามีส่วนร่วมในพันธกรณีในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของพิธีสารเกียวโตด้วย แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับจากประเทศกำลังพัฒนา

ส่วนในประเด็นการดูดซับคาร์บอนนั้น เป็นประเด็นที่สหรัฐอเมริกาเสนอต่อที่ประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ครั้งที่ 6 (COP-6) ให้พิจารณาและยอมรับประเด็นการดูดซับคาร์บอน ของพื้นดิน พืช ทุงปศุสัตว์และป่าไม้ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาต้องการที่จะใช้ปริมาณการดูดซับคาร์บอนรวมเข้าไปในปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก แต่การประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ครั้งที่ 6 ก็สิ้นสุดลงโดยไม่สามารถหาข้อสรุปในประเด็นนี้ เนื่องจากยังไม่สามารถหาวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่แน่นอนในวัดปริมาณของการดูดซับ

ในขณะที่นานาประเทศต่างให้ความสำคัญกับพิธีสารเกียวโต แต่ท่าทีของรัฐบาลสหรัฐอเมริกากลับมีในทิศทางตรงกันข้าม แม้ว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาภายใต้ประธานาธิบดี Clinton จะร่วมลงนามในพิธีสารเกียวโต แต่ก็ไม่มีกรนำเรื่องเข้าสู่สภาคองเกรสเพื่อให้สัตยาบันแต่อย่างใด โดยได้ให้เหตุผลว่าจะนำเรื่องเสนอต่อสภาคองเกรสก็ต่อเมื่อพิธีสารเกียวโตจะรวมเอาประเทศกำลังพัฒนาเข้ามามีส่วนร่วมในพันธกรณีในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศ เช่นเดียวกับประเทศพัฒนาแล้ว

อย่างไรก็ตามในสมัยของประธานาธิบดี Clinton สหรัฐอเมริกาก็ยังไม่ได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าจะไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต อีกทั้งรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ส่งผู้แทนเข้าร่วมการประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ในครั้งต่อๆ มา เพื่อหาข้อสรุปของประเด็นที่มีการถกเถียงกันของพิธีสารเกียวโต โดยในแต่ละการประชุมสหรัฐอเมริกาก็เป็นตัวแสดงหลักในการเจรจาด้วย แต่ก็ไม่มีโอกาสปฏิเสธได้ว่าท่าที และความต้องการของสหรัฐอเมริกาในประเด็นต่างๆ ดังที่

กล่าวมาแล้ว เป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งของการเจรจาในหาข้อสรุปในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ พิธีสารเกียวโต

ประเทศภาคีอนุสัญญาฯ ต่างต้องการให้สหรัฐอเมริกาให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต เพื่อให้ พิธีสารดังกล่าวมีผลบังคับใช้ตามเงื่อนไขที่กำหนด แต่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของ ประธานาธิบดี Clinton ก็ยังคงไม่นำเรื่องเสนอต่อสภาองเกรสจวบจนกระทั่งสิ้นสุดสมัย พอลถึง สมัยประธานาธิบดี George W. Bush ประเด็นการเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโตถูกนำมาพิจารณา อีกครั้ง โดยประธานาธิบดีได้ออกแถลงการณ์ว่าจะให้มีการพิจารณาในระดับคณะรัฐมนตรี แต่ เมื่อคณะรัฐมนตรีออกมาแถลงผลการพิจารณา ประเทศภาคีอนุสัญญาฯ อื่นๆ กลับพบกับความ ผิดหวัง เพราะแถลงการณ์ระบุว่าสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการที่จะตกเตียงในประเด็นพิธีสารเกียวโต อีกต่อไป เพราะพิธีสารเกียวโตไม่สามารถกระทำได้ในทางปฏิบัติ

หลังจากแถลงการณ์ดังกล่าว มีการทักท้วงจากทั้งภายในและภายนอกสหรัฐอเมริกา แต่ การประท้วงเหล่านั้นไม่ประสบความสำเร็จ เพราะในที่สุดประเด็นการเข้าร่วมของสหรัฐอเมริกา ในพิธีสารเกียวโตก็ตกไป โดยไม่มีแม้กระทั่งการนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการให้สัตยาบัน เมื่อ ประธานาธิบดี George W. Bush ออกแถลงการณ์ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.2001 ว่าสหรัฐอเมริกา จะไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต โดยการไม่เข้าร่วมนี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้เหตุผลโดยเน้นในเรื่อง การไม่มีส่วนร่วมในพันธกรณีของประเทศกำลังพัฒนา และผลกระทบทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้น กับสหรัฐอเมริกาถ้าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วม อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกายังคงร่วมดำเนินการ เพื่อแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศภายใต้กรอบของ UNFCCC โดยจะเน้นที่ การวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์เพื่อสร้างเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาดเป็นหลัก

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าการที่สหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจภายในประเทศนั้น ไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่ เพราะเมื่อดูจากนโยบายของสหรัฐอเมริกาเองตลอดมาก็เน้นเรื่องเศรษฐกิจ และเรื่องภายในประเทศเป็นหลัก แต่ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ปัจจัยเบื้องหลังที่ทำให้นโยบาย สหรัฐอเมริกาออกมาในลักษณะดังกล่าว ซึ่งในที่นี้ก็คือ การที่ไม่ให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต

แม้ว่าสหรัฐอเมริกาคจะถูกทักท้วง และวิพากษ์วิจารณ์จากนานาประเทศ สหรัฐอเมริกาก็ ยังคงไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต แต่ถ้าพิจารณาจากเหตุผลที่สหรัฐอเมริกากล่าวไว้ว่า ในที่สุด

สหรัฐอเมริกาจะพัฒนาเทคโนโลยีที่จะสามารถทดแทนการใช้ก๊าซเรือนกระจกได้แล้ว การดำเนินการของสหรัฐอเมริกาก็จะเป็น win-win situation ที่ไม่ส่งผลกระทบในทางลบต่อเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

	ผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกา	ผลประโยชน์ทางด้านสิ่งแวดล้อมโลก
สหรัฐอเมริกาให้สัตยาบัน	no	yes
สหรัฐอเมริกาไม่ให้สัตยาบัน แต่พัฒนาเทคโนโลยีที่จะสามารถทดแทนการใช้ก๊าซเรือนกระจก	yes	yes

รูปแบบดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นถึงความเป็น Rational ในการดำเนินนโยบายค่อนข้างชัดเจน เมื่อพิจารณาจากการที่สหรัฐอเมริกาไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต เพราะแม้ว่าในขณะนี้พิธีสารดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้แล้วก็ตามที แต่จุดมุ่งหมายในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอาจจะไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าประเทศที่ไม่เข้าร่วมพิธีสารเกียวโตทำการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากขึ้น การสร้างเทคโนโลยีเพื่อลดปริมาณให้ก๊าซเรือนกระจกนั้น สหรัฐอเมริกามองว่าเป็นหนทางที่จะแก้ไขปัญหาอย่างแท้จริง

การคาดการณ์ข้างต้นนี้อยู่บนพื้นฐานที่ว่าสหรัฐอเมริกาจะสามารถดำเนินการตามทีกล่าวอ้างได้ แต่ก็เกิดคำถามที่ว่า สหรัฐอเมริกาจะดำเนินการอย่างจริงจังมากน้อยเพียงใดเมื่อไม่ต้องอยู่ภายใต้พันธกรณีและไม่มีข้อผูกพันทางกฎหมาย? นอกจากนี้การที่สหรัฐอเมริกาไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต ยังนำมาสู่คำถามที่ว่าผลกระทบของสหรัฐอเมริกาส่งผลกระทบต่อความร่วมมือระหว่างประเทศนี้อย่างไร? และพิธีสารดังกล่าวจะประสบความสำเร็จในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามที่กำหนดหรือไม่?

อย่างไรก็ตามในที่สุดแล้วประเทศภาคีอื่นๆ สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ทำให้พิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้ได้ โดยปราศจากการเข้าร่วมของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการตัดสินใจของประเทศภาคีอนุสัญญา ในการเจรจาอีกครั้งของการประชุม COP-6 (COP-6 Resumed) โดยที่ประชุมตกลงที่จะให้พิธีสารเกียวโตดำเนินต่อไปแม้ว่าพิธีสารดังกล่าวจะไม่ได้รับการให้สัตยาบันจากสหรัฐอเมริกาก็ตาม และในที่สุดพิธีสารเกียวโตก็มีผลบังคับใช้เมื่อรัฐบาลของรัสเซียตัดสินใจที่จะให้สัตยาบันพิธีสารดังกล่าว การเข้าร่วมของรัสเซียทำให้ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศในกลุ่มภาคผนวกที่ I ที่เข้าร่วมรวมคิดเป็น 61.6 % ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้พิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้ โดยจะเริ่มการบังคับใช้ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ.2005

แม้ว่าการที่สหรัฐไม่ให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตจะไม่ทำให้พิธีสารเกียวโตตกไปก็ตาม แต่การไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโตของสหรัฐอเมริกาก็ยังคงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ โดยเฉพาะในเรื่องปัจจัยที่อยู่เบื้องหลังการดำเนินพฤติกรรมของสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธีสารเกียวโต เพราะในความเป็นจริงรัฐไม่ใช่ตัวแสดงที่มีเอกภาพ ดังนั้นผลประโยชน์แห่งชาติที่เป็นหนึ่งเดียวจึงไม่มีทำให้ต้องมีการระบุตัวผู้เล่นและกลุ่มผู้เล่นภายในรัฐ ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้กลุ่มผลประโยชน์มีบทบาทและอิทธิพลอย่างมาก ทำให้การที่จะศึกษาวิเคราะห์ทำที่และพฤติกรรมของสหรัฐอเมริกาต่อประเด็นพิธีสารเกียวโตนั้นจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากละเลยที่จะศึกษาถึงกลุ่มผลประโยชน์ภายในสหรัฐอเมริกาที่เป็นพลังเบื้องหลังของการไม่ให้สัตยาบันในพิธีสารเกียวโตนี้

กลุ่มผลประโยชน์ และกลุ่มผลักดันในสหรัฐอเมริกามีจำนวนมาก ซึ่งแต่ละกลุ่มต่างมีบทบาทในทางสังคมและการเมืองของสหรัฐอเมริกา แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าทุกกลุ่มสามารถชักจูงให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายตามความต้องการของตนได้ มีเพียงแค่ว่ากลุ่มบางกลุ่มที่มีความเชื่อมโยงและมีอิทธิพลต่อรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งอิทธิพลในนี้รวมถึงความสำคัญของกลุ่มต่อเศรษฐกิจและการเมืองของสหรัฐอเมริกาด้วย โดยกลุ่มเหล่านี้ล้วนมีบทบาทมากในการดำเนินพฤติกรรมของสหรัฐอเมริกาไม่ว่าจะเป็นนโยบายภายในหรือนโยบายต่างประเทศ ซึ่งรวมไปถึงความร่วมมือด้านต่างประเทศด้วย และกรณีพิธีสารเกียวโตก็คือความร่วมมือต่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อม

ในกรณีพิธีสารเกียวโตกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายในสหรัฐอเมริกาก็เข้ามามีส่วนร่วมอย่างมากในการเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินตามความต้องการของตน ไม่ว่าจะเป็กลุ่มที่

เรียกร้องสหรัฐอเมริกาให้การสัตยาบันพิธีสารเกียวโต และกลุ่มที่ไม่ต้องการให้สหรัฐอเมริกาให้สัตยาบัน ซึ่งกลุ่มหลังนี้มีความเชื่อมโยงกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกามากกว่ากลุ่มแรก ทั้งนี้เป็นเพราะกลยุทธ์และทุนในการดำเนินการ ในขณะที่กลุ่มแรกสามารถทำได้เพียงการเรียกร้องและรณรงค์เท่านั้น โดยกลุ่มที่พยายามเข้ามามีบทบาทได้แก่กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน และกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เป็นเรื่องที่ทราบดีว่า การที่กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพยายามเข้ามามีบทบาทในนโยบายของสหรัฐอเมริกาต่อพิธีสารเกียวโตก็เพราะ พิธีสารเกียวโตเป็นความร่วมมือของนานาประเทศในเรื่องสิ่งแวดล้อม โดยมีจุดมุ่งหมายหลักในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศเพื่อแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ดังนั้นการที่กลุ่มสิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับพิธีสารเกียวโตจึงไม่ใช่เรื่องที่แปลกแต่อย่างใด ในขณะที่เดียวกันท่าที และพฤติกรรมของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมในประเทศดังกล่าวก็ไม่ใช่เรื่องที่แปลกเช่นกัน

กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมพยายามที่เข้ามามีบทบาทในความร่วมมือระหว่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 เมื่อกลุ่มเหล่านี้ได้รับแรงหนุนจากกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่เริ่มมีบทบาทมากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970 เพื่อลดแรงต้านดังกล่าว กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมจึงหันมาดำเนินนโยบายที่ให้ความสำคัญกับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม แต่การกระทำดังกล่าวเป็นเพียงการสร้างภาพลักษณ์ และบทบาทของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมในทางการเมืองระหว่างประเทศเท่านั้น เพราะการดำเนินกิจการของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมก็ยังคงส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งในเรื่องของการใช้ทรัพยากร สารเคมีอันตราย และมลพิษต่างๆ มากมาย รวมไปถึงประเด็นโลกร้อน

กลวิธีหนึ่งที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมใช้ในการลดแรงต้าน และแสดงภาพลักษณ์ว่าตนเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมก็คือ การบิดเบือนข้อเท็จจริง เช่น การใช้ข้ออ้างในการใช้สารเคมีอันตรายในการกำจัดศัตรูพืชว่าเป็นการทำเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อไม่ให้เกิดการหิวโหย และความอดอยาก แต่ความจริงสารเคมีกำจัดศัตรูพืชส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมาก ทั้งการสะสมในพื้นดิน ไหลซึมไปสู่แหล่งน้ำ และเป็นอันตรายต่อมนุษย์เอง เป็นต้น

กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้เป็น Transnational Corporations (TNCs) ที่พยายามขยายธุรกิจและผลประโยชน์ของตน โดยการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัทว่าเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นผู้นำของการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเรียก TNCs เหล่านี้ว่า Greenwash เพราะการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมของ TNCs เหล่านี้เป็นเพียงการสร้างภาพลักษณ์เท่านั้น โดยในช่วงทศวรรษที่ 1990 TNCs เหล่านี้ ได้พยายามเข้ามาเสนอแนวทางและมาตรการในการรักษาสิ่งแวดล้อมในการประชุมระดับโลก เช่น ในการประชุม UNCED (United Nations Conference on the Environment and Development) หรือ Earth Summit เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนอกจากจะมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความเป็น green business แล้ว ยังได้เปิดทางให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางและมาตรการให้เป็นไปในทิศทางที่ตนต้องการด้วย เช่น ทำให้ Agenda 21 มีมาตรการที่คลายความเข้มข้นลง เป็นต้น

จะเห็นว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง เมื่อเทียบกับผลประโยชน์ของตน การกระทำดังกล่าวต้องการเพียงการสร้างภาพลักษณ์ของตนในฐานะมิตรของสิ่งแวดล้อมและผู้นำในการพัฒนาที่ยั่งยืนเท่านั้น และกลวิธีหนึ่งที่ทำให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเข้าไปมีบทบาทในความร่วมมือต่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อมก็คือ การชักจูง และกดดันรัฐบาลของตน ซึ่งในกรณีพิธีสารเกียวโตก็เช่นเดียวกัน

การที่แต่ละประเทศจะมีพันธกรณีในการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกหรือไม่ ขึ้นอยู่กับ การให้สัตยาบันของแต่ละประเทศ ทำให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาพยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดการดำเนินการของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธีสารเกียวโต โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และที่สำคัญคือ กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน เพราะมากกว่าครึ่งหนึ่งของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศมาจากภาคพลังงาน โดยเฉพาะน้ำมัน ทำให้ถ้าสหรัฐอเมริกาดำเนินการตามเงื่อนไขของพิธีสารเกียวโตจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันอย่างมาก

การดำเนินการตามพันธกรณีพิธีสารเกียวโตจะทำให้อุตสาหกรรมมูลค่าสูงๆ ล้วนต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการดำเนินงาน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตอย่างมาก ดังนั้น กลุ่มอุตสาหกรรมในสาขาดังกล่าว โดยเฉพาะธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันจึงได้รวมตัวกันอย่าง

เหนียวแน่นเพื่อเรียกร้องและกดดันให้สภาองเกรสทำการไม่ให้สัตยาบัน (Ratification) พิธีสารเกียวโต ซึ่งกลุ่มผลประโยชน์ที่มีบทบาทอย่างเด่นชัดในเรื่องของการพยายามไม่ให้สหรัฐอเมริกาทำการให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตก็คือ กลุ่ม USCIB (U.S. Council for International Business) และกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมน้ำมันที่นำโดยบริษัท Exxon Mobil

กลุ่ม USCIB ที่มีจุดยืนที่ต่อต้านพิธีสารเกียวโตอย่างชัดเจน ซึ่งเห็นได้จากจดหมายที่ USCIB ถึงประธานาธิบดี Clinton ในวันที่ 27 มีนาคม 1998 และจดหมายที่ส่งถึงประธานาธิบดี George W. Bush ในวันที่ 11 เมษายน 2001 โดยเนื้อหาของจดหมายทั้งสองมีความใกล้เคียงกัน ระบุว่า พิธีสารเกียวโตเป็นข้อตกลงที่มีความซับซ้อนและมีผลกระทบในเชิงเศรษฐกิจอย่างมาก USCIB ไม่แนะนำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในพิธีสารดังกล่าว จนกว่าที่รัฐบาลจะหาทางปกป้องธุรกิจและผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาได้

แม้ว่าจดหมายของ USCIB ถึงประธานาธิบดีทั้งสองนั้นจะเป็นเพียงจดหมายที่แสดงถึงจุดยืนของกลุ่ม USCIB ในประเด็นพิธีสารเกียวโต แต่จุดยืนของกลุ่มนี้ก็มีความสำคัญอย่างมาก เพราะกลุ่ม USCIB นี้เป็นกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

การที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากในทางการเมืองสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นประเด็นนโยบายภายในหรือนโยบายภายนอกประเทศ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะกลุ่มเหล่านี้ทำการล็อบบี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งการล็อบบี้เป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการแทรกแซงการเมืองสหรัฐอเมริกาแต่การล็อบบี้ที่จะใช้กลยุทธ์นี้ได้มันจะต้องมีทุน และธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้มีความพร้อมในประเด็นดังกล่าว

การใช้จ่ายเงินในการล็อบบี้ของบริษัท Exxon Mobil ,บริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil ระหว่างปี ค.ศ.1998–2004 มียอดรวมถึง 121,666,497 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นปริมาณที่สูงมาก เพราะแค่ยอดเงินในการล็อบบี้ของบริษัท Exxon Mobil เพียงบริษัทเดียวก็ทำให้บริษัท Exxon Mobil อยู่ในลำดับที่ 12 ของ Lobby Watch List ของ The Center for Public Integrity ส่วนในการจัดอันดับประเด็นที่มีการล็อบบี้มากที่สุดของ Lobby Watch List ของ The Center for Public Integrity ประเด็นสิ่งแวดล้อมนั้นอยู่ที่อันดับที่ 6 เช่นกัน ซึ่งข้อมูล

ดังกล่าวทำให้ปฏิเสธไม่ได้ว่าการใช้เงินอย่างมหาศาลในการลอบบี้ทำให้กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลมากในการเมืองสหรัฐอเมริกา

นอกจากการลอบบี้แล้ว บริษัทน้ำมันเหล่านี้ยังพยายามเข้ามามีอิทธิพลทางการเมืองสหรัฐอเมริกาด้วยการบริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงของนักการเมือง โดยระหว่างปี 1998 – 2004 บริษัท Exxon Mobil, บริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil บริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเป็นจำนวนถึง 11,060,772 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งจำนวนนี้เฉพาะในการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางเท่านั้น

ในปัจจุบันการหาเสียงของนักการเมืองทั้งของผู้สมัครผู้แทนฯ และผู้สมัครวุฒิสมาชิกแต่ละรายต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก โดยเฉพาะการที่มีช่องทางในการรณรงค์มากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรืออินเทอร์เน็ต ซึ่งการโฆษณาผ่านสื่อเหล่านี้ต้องใช้งบประมาณมหาศาล ไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างเจ้าหน้าที่ หรือค่าใช้จ่ายในการจ้างนักวางแผนรณรงค์หาเสียงมืออาชีพ ซึ่งค่าใช้จ่ายในการหาเสียงที่เพิ่มขึ้นนี้เองที่ทำให้นักการเมืองมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมมากขึ้น เพราะกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเป็นที่มาของเงินบริจาคในการใช้รณรงค์หาเสียง

การบริจาคเงินสนับสนุนการเลือกตั้งของบริษัทน้ำมันเหล่านี้ เป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้บริษัทเหล่านี้สามารถแทรกแซงทางการเมือง เนื่องจากทำให้บริษัทเหล่านี้สามารถสร้างความเชื่อมโยงกับนักการเมืองและพรรคการเมืองได้อย่างถูกกฎหมาย และทำให้ความต้องการของกลุ่มเหล่านี้ได้รับการตอบสนองมากขึ้น ในทำนองของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แม้ว่าในทางกฎหมายการบริจาคเงินเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงจะต้องไม่มีการเรียกรับใดๆ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริจาคและผู้รับบริจาคก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้ว่าข้อมูลของบริษัททั้งสามทั้งในเรื่องของการใช้เงินในการลอบบี้และการบริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองไม่สามารถบ่งชี้หรือใช้เป็นเครื่องชี้ชัดว่าบริษัททั้งสามนี้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธิตารเกียวกโต แต่ก็สามารถบ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มธุรกิจน้ำมันและกลุ่มการเมือง อีกทั้งยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงอำนาจและบทบาทของกลุ่มน้ำมันในทางการเมืองด้วย ซึ่งถ้าการให้สัตยาบันพิธิตาร

เกี่ยวโตส่งผลกระทบต่อธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันย่อมเข้ามามีบทบาทในการกดดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาอย่างแน่นอน

และเป็นที่น่าสนใจที่นักการเมืองบางคนที่ได้รับเงินบริจาคในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจากบริษัททั้ง 3 นี้ เป็นบุคคลที่ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการร่างกฎหมายหรือนโยบายที่เกี่ยวข้องกับด้านสิ่งแวดล้อม และในจำนวนนี้บางคนมีจุดยืนที่ไม่ค่อยสนับสนุนประเด็นทางสิ่งแวดล้อม เช่น วุฒิสมาชิก Hagel ได้รับเงินสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงในรอบการเลือกตั้งปี 1997 – 1998 จากบริษัท Exxon Mobil และจากนาย William O'Keefe ประธานกลุ่ม GCC ในจำนวนสูงสุดตามที่กฎหมายอนุมัติ ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ วุฒิสมาชิก Hagel เป็นบุคคลสำคัญที่ให้การสนับสนุนมติ S Res. 98 ของสภาองเกรส ที่มีเนื้อหาโดยย่อว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่ควรลงนามในข้อตกลงใดๆ ที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศจนกว่าประเทศกำลังพัฒนาจะร่วมมีส่วนรับผิดชอบในพันธกรณีด้วย, วุฒิสมาชิก George V. Voinovich และวุฒิสมาชิก Christopher S. Bond ที่ทั้งสองดำรงตำแหน่งใน US Senate Committee on Environment and Public Works โดยคณะกรรมการนี้มีหน้าที่สำคัญในการเสนอร่างกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม, ส.ส. Thomas Dale Delay ก็เป็นอีกนักการเมืองที่มีความเชื่อมโยงกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างชัดเจน ซึ่งในฐานะที่ Tom Delay เป็นเจ้าของบริษัทมาก่อน และไม่พอใจในการเข้าก้าวร้าวของรัฐบาลและหน่วยงานทางด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้ Tom Delay เข้าสู่แวดวงการเมืองโดยมีจุดยืนที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมมากกว่าประเด็นทางด้านสิ่งแวดล้อม และ ส.ส. Donald E Young ที่เป็นนักการเมืองอีกคนที่เป็นที่ทราบกันดีถึงจุดยืนที่ไม่สนับสนุนประเด็นสิ่งแวดล้อม โดยมักจะกล่าวโจมตีนักนิเวศวิทยาเป็นประจำ อีกทั้งยังไม่สนับสนุนนโยบายในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วย

แม้กระทั่งประธานาธิบดี George W. Bush เองก็มีความสัมพันธ์กับบริษัท Exxon Mobil ตั้งแต่สมัยที่ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าการรัฐเท็กซัส และเมื่อลงสมัครเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2000 บริษัท Exxon Mobil ได้บริจาคให้พรรค Republican เป็นเงินมากกว่า 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

นอกจากนี้รายชื่อของคณะรัฐมนตรีของประธานาธิบดี George W. Bush ที่ประกาศในเดือนมกราคม ค.ศ. 2001 ส่วนหนึ่งก็มาจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน และธุรกิจและ

อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้กับรัฐบาลสหรัฐอเมริกา เช่น Kathleen Cooper ที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจของกระทรวงพาณิชย์ สหรัฐอเมริกาก็เป็นอดีตหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ของบริษัท Exxon Mobil , ที่ปรึกษาทางด้านงบประมาณที่ชื่อ Mitch Daniels, Jr. ก็เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท General Electric , รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย Gale Norton ก็มีความเชื่อมโยงกับบริษัท Delta Petroleum บริษัท BP Amoco และ Ford Motor Company , นาย Andrew H. Card Jr. ที่ดำรงตำแหน่ง Chief of Staff ก็มีความเชื่อมโยงกับบริษัท General Motor , รัฐมนตรีกระทรวงพลังงาน Spencer Abraham มีความเชื่อมโยงกับบริษัท General Motor บริษัท DaimlerChrysler บริษัท Lear Corp และ Ford Motor Company และที่สำคัญก็คือ Condoleezza Rice ที่ปรึกษาทางด้านความมั่นคงของประธานาธิบดี George W. Bush นั้น เป็นอดีตคณะกรรมการบริหารของบริษัท Chevron Texaco รวมทั้งรองประธานาธิบดี Dick Cheney ด้วยที่เคยดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการของ API และเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัท Halliburton ที่เป็นบริษัท oil-service ที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ในกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน บริษัทที่มีบทบาทเด่นชัดอย่างมากในการพยายามไม่ให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตก็คือ บริษัท Exxon Mobil โดยบริษัท Exxon Mobil พยายามที่จะเข้ามาแทรกแซงนโยบายและการตัดสินใจของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ในประเด็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศของโลกมาเป็นเวลากว่าทศวรรษ และในกรณีพิธีสารเกียวโตนี้ก็เช่นกันที่บริษัท Exxon Mobil ได้พยายามที่จะให้ชักจูงให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายตามความต้องการของตน ซึ่งบริษัท Exxon Mobil มีจุดยืนที่ชัดเจนว่าไม่ต้องการให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต

กลยุทธ์ที่บริษัท Exxon Mobil ใช้ในการแทรกแซงรัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีเพียงการล็อบบี้โดยตรงเท่านั้น แต่รวมไปถึงการบริจาคเงินสนับสนุนทางการเมือง การสนับสนุนกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรม และการสนับสนุนกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเห็นตรงกันข้ามกับนักวิทยาศาสตร์ทั่วไปในเรื่องสภาวะโลกร้อน ซึ่งแนวทางหลักที่บริษัท Exxon Mobil ใช้ในการต่อต้านพิธีสารเกียวโตก็คือ 1) ทำลายความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องสภาวะโลกร้อน และ 2) ชี้้นำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันเห็นถึงผลเสียทางด้านเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นถ้าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต

อย่างไรก็ตามในการดำเนินการต่อต้านพิธีสารเกียวโตนั้น บริษัท Exxon Mobil ไม่ได้ดำเนินการโดยลำพังเพียงอย่างเดียว แต่อาศัยการดำเนินการภายใต้กลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมอื่นๆ ด้วย โดยกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมที่พยายามเข้ามามีบทบาทในนโยบายของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นสถานะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่บริษัท Exxon Mobil มีส่วนร่วมด้วยทั้งในการให้เงินสนับสนุน และการเป็นสมาชิก ได้แก่ กลุ่ม GCC, กลุ่ม API, กลุ่ม ICC, กลุ่ม IPIECA, กลุ่ม BRT, กลุ่ม GCIP และกลุ่ม USCIB

กลุ่มเหล่านี้มีบทบาทอย่างมากในการพยายามชักจูงรัฐบาลสหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศไปในทางที่ตนต้องการ โดยเฉพาะการต่อต้านพิธีสารเกียวโตนั้น กลุ่มเหล่านี้มีบทบาทเฉพาะตัวในการเรียกร้องและกดดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาทั้งในการทำลายความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์และการชี้ให้เห็นถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่สหรัฐอเมริกาจะได้รับถ้าเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต

ในขณะที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน ที่นำโดยบริษัท Exxon Mobil และกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ได้กล่าวมา สนับสนุนจุดยืนของรัฐบาลสหรัฐอเมริกในการไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต กลุ่มสิ่งแวดล้อมภายในสหรัฐอเมริกาต่างไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าว ในความเป็นจริงกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้พยายามรณรงค์ให้ประชาชนอเมริกันและรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเห็นความสำคัญของพิธีสารเกียวโตมาโดยตลอด แต่ความพยายามของกลุ่มสิ่งแวดล้อมก็ไม่ประสบความสำเร็จ

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.2001 ประธานาธิบดี George W. Bush ก็ได้แถลงนโยบายว่าสหรัฐอเมริกาจะไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต แต่จะยังคงให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศภายใต้กรอบ UNFCCC โดยเน้นที่การวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์เป็นสำคัญ

จากทั้งหมดนี้ทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันมีบทบาทอย่างมากในทางการเมืองสหรัฐอเมริกา และมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาทันทีในสมัยของประธานาธิบดี Clinton และในสมัยของประธานาธิบดี George W. Bush แม้ว่าจะไม่อาจ

พิธีสุนนีได้อย่างชัดเจนถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นดังกล่าว แต่ในที่สุดแล้วนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธีสารเกียวโตก็ออกมาในลักษณะที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน คือไม่เข้าร่วมเป็นภาคีในพิธีสารเกียวโต

กรณีพิธีสารเกียวโตนี้เป็นกรณีที่เกิดขึ้นให้เห็นถึงบทบาทของของธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันในการพยายามเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองในประเด็นความร่วมมือต่างประเทศทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งในการศึกษาประเด็นดังกล่าวนี้ช่วยทำให้เข้าใจถึงบทบาทกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม ที่นอกจากจะมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาแล้วยังมีความสำคัญทางการเมืองด้วย ทั้งนี้ไม่ได้เป็นเพราะกลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้มีอำนาจในฐานะผู้มีทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว แต่กลุ่มเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับการเมืองสหรัฐอเมริกา ทั้งในความสัมพันธ์ระดับพรรค และระดับตัวบุคคลผ่านการบริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของพรรคและนักการเมืองต่างๆ และรวมไปถึงความเชื่อมโยงส่วนตัวของนักการเมืองกับธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้ด้วย เนื่องจากนักการเมืองหลายคนผันตนเองมาจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม ในขณะที่นักการเมืองบางคนก็ถือหุ้นในธุรกิจและอุตสาหกรรมบางประเภท

จะเห็นได้ว่าการเมืองสหรัฐอเมริกามีความเกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างมากส่วนหนึ่งน่าจะมาจากความสำคัญของภาคนี้ ในฐานะที่เป็นภาคที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา และอีกส่วนที่มาจากความเชื่อมโยงระหว่างภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมกับบุคคลในวงการการเมืองของสหรัฐอเมริกานั้นเอง

ประเด็นหนึ่งที่แม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาวิจัยนี้ แต่ก็มีที่น่าสนใจก็คือประเด็นอำนาจของสหรัฐอเมริกา เพราะเมื่อสหรัฐอเมริกาปฏิเสธไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต พิธีสารดังกล่าวกลับไม่ตกไป ยังคงอยู่และในปัจจุบันก็มีผลบังคับใช้แล้ว ตรงจุดนี้แสดงให้เห็นว่าบทบาทของสหรัฐอเมริกาไม่จำเป็นต้องเป็นบทบาทหลักเสมอไป ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ย้ำให้เห็นว่าอำนาจของสหรัฐอเมริกาจะสามารถเห็นได้ชัดจากด้านการทหารมากกว่าทางการชักจูง โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประเด็นพิธีสารเกียวโตกับความสำเร็จในการทำสงครามกับอิรัก (2003) แม้ว่าทั้งสองกรณีนั้นสหรัฐอเมริกาจะได้รับการไม่เห็นด้วยจากประเทศต่างๆ แต่ในกรณีสงครามอิรักสหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จในการดำเนินการ ผลออกมาตามความต้องการของตน คือ

สามารถจัดการกับอิรักได้ แต่ในกรณีพิธีสาร์เกียวโต ที่แม้ว่าสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการพิธีสาร์
ดังกล่าว และไม่เข้าร่วม แต่พิธีสาร์เกียวโตก็ยังคงอยู่ และมีผลบังคับใช้แล้วในปัจจุบัน

การที่เหตุการณ์ดำเนินไปในลักษณะดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่า อำนาจของสหรัฐอเมริกาไม่
ได้มีบทบาทหลักในระบบระหว่างประเทศเสมอไป ดังนั้นประเด็นดังกล่าวนี้จึงเป็นประเด็นที่น่า
สนใจและน่าที่จะนำไปสู่ข้อถกเถียงทางวิชาการต่อไป